

tadium mihi ruris leuare? Non opinor. Quid mereri me uelle censes ut consilium hoc mutem? Vtrum in aula gratiam secundariam (nam primum tueri auctoritatis locum nequirem) ut nunciū hoc anno remittam solitudini huius uillae, quae mihi benigna suppeditatrix est oclī liberalis, quod semper feci plurimi? Certe hoc credes iniurato, nisi uir bonus esse æquusq; mei existimator desisti, ex q̄ Theologis te agglutinasti: hoc nimirum (inquam) mihi credes, nihil tanti nunc esse quam obrem retexere rationem consilij mei mihi persuadeam, quam ætate iam uergente constitui. Cuius cum pars sit hic secessus, quem ad tempus cōplexus sum, mihi (ut spero) nec excuti, nec extundi, nec extorqueri poterit, nisi uir adhibita maiore. Literarū tuarum lepore, iucunditateq; delectatus, hucusq; præter destinatū produxi epistolam, longius (ut opinor) quàm captus ferebat epistolaris. Sed animo libentius, atq; amicitiae, quàm legibus Technicorum seruiō: quarum quidem sanctiones uiris magnis non fuisse sacrosanctas uideam. Vale, καὶ τὰ φη δε φη ἐπισολῆς, τὰ μὲν παιγνιωδῶς ἔχειρ δοκοῦντα, ὡς πεπαιγμένα ὑπὸ σσ. τὰ δ' ὡς ἐτέρως εἰρηδοτα δοκοῦντα, ταῦτα δὲ πρὸς τὸ θεῖον τε καὶ τὸν εὐσέβειαν ἀνήκοντα. ταῦτα γὰρ ὅτι τῶν οὐκ ἐνδεχομένων γέλωτα, καὶ τῶν φη παιδιᾶς ἀπὸ κλάγγων. In Marliano nostro. Pridie Nonas Aprileis.

GVLIELMVS BVDAEV S FRANCISCO

Deloīno salutem dicit solita uberiolem.

Mbas tuas epistolas accepi Parisijs, cum festinans in Sammorianum meum in trāsitu domum uiserem. Ex quibus intellexi quid ageres, ubi esses, quonam modo ageres. Nec tamen inopinatus omnino fuit nūcius. Audieram

eram enim ex primo Præside, quem in transitu ad aliquot millia deduxi comitando, te in prouinciam illam tibi debitam, desponsamque non iturum ob ualeitudinem nondum satis restitutam & firmam, ut quidem tu longinquam peregrinationem, & difficilem hyeme aduentante susciperes. Non enim se fuisse tibi auctorem. Sed tamen oculorum tantum laboris, & partis oculos ambientis grauitatem commemorabat te perpeffum: pustulis etiam erumpentibus, indeque grauitate corporis, & infirmitate secuta. Video ex literis tuis anteriorem morbum in discessu meo cohibitum & penè sanatum, postea recruduisse ulcere etiam suppurante, & exaniente. Id utrum inter incommoda referendum sit, iudicij non est humani statuere: præsertim si tempestatem anni, & constitutionem huius autumnii perpenderit. Nam præter itinerum molestiam, & iactationem ab illa infirmitate oculari, à pestilentibus mansionibus metuendum erat. Et alioquin multis uestri istius, & amplissimi ordinis uiris antea contigit: ut die extremo suo fungeretur huiusmodi prouincias obeundo, fatali ferè tempore autumnii uobis curialibus, plures ut ferè meminerimus pro portione peregre, quam domi mortuos esse. Ad reliqua si nondum profectus es, accipe. Primum ab animo me optime, ut si quando alias unquam, à corpore mediocriter ualere: ita ut sperare debeam non sanitatem, & morbi congeniti curationem, sed qualitatem & habitudinem tolerabilem: quæ ferendo sit studio mediocri, cum rei familiaris haud ita copiosæ multiplici, & negociosa procuratione. Quæ spes si me non frustra habitura est, ero in eo gradu felicitatis, in quo acquiescere possum. Uxor & liberi ualent, uxor etiam tibi salutem dicit: ego uero puerorum nomine, & puellæ iterum tibi dico etiam atque etiam. Si quæris quid agam, primum scis me nunquam negocio uacare, cum ruri sum. Deinde uillam etiam triennio iam ædificatam non peragere, sed

instruere, & quibusdam appendicibus ædificij augere. Vt
 uno uerbo dicam, animū meum scito à Sammoriano meo
 bona ex parte huc iam migrasse. Spero etiam Philologiam
 meam eodem animo ad aliquid spacij commigraturam cū
 bona parte rerum, quas habet in delitijs & mūdo suo nō
 muliebri: quod ex rerum euentu statuetur & finietur, ne
 à me eius modum requiras. Cæterū uelim tu ne ignores,
 magnæ tibi aliquando operæ me hoc imputaturū, quod
 etiam has literas tam longas tibi scribere mihi imperarim,
 octauo demum die: abeunte scilicet nuncio id facere adas
 ctus tumultuarie, quod ego ociose facere ac copiose statui
 eram. Nunquam enim minus animatus ad eam rem fui,
 quàm tum eram, cum has literas expediui. Totus em̄ erā
 in lectione græca, quæ me totum iam possidet. Librū unū
 Parisijs accepi, Roma in fasciculo cursorio allatū, mihi ab
 homine amicissimo missum, egregij omnino, & generosi
 animi, consobrino Sammarsalli, quicum in legationē pro
 fectus est. A Romageria uocitatur, uir mirę probitatis in
 ter aulicos, & literarum admirator. Eum librum cum lites
 ris tuis huc attuli ab urbe, necdum tamen eum ex inuolu
 cro prompti. Nosti enim me qualis sim, quamq̄ pertinaci
 ter incumbam libro semel arrepto: ut nulla rerū nouitas
 auocare ab eo me possit, & inde intentionem meam abstra
 here & conuellere. Is tanta animi alacritate fuit, ut p̄ meis
 scriptis certamen susceperit cum quodam infelicit̄ liuis
 do (ut uidetur) & obtrectante: qui ex multis meis erratis
 unum (ut arbitror) & alterum locum animaduertit, & con
 uicijs uel risu insectari institit, ut opinor. Mihi id demum
 dolet quod ad Romagerianum rescribere non possum, &
 gratum animum ostendere. Erasmus etiam ad me scripsit
 literas egregie longas, in quibus post alia permulta, lamē
 tatur uel fortunam meam uel damnū literarum, ex eo fut
 urum quod iam inter aulicos profitear, cū iandiu ut nosti

Nota Gyberto

ex manipulis illis me expunxerim. Cui ego iam græcere spondi, sed literæ apud me asseruantur inopia & raritate, aut etiam defectu tabellariorum, qui nulli commeant hoc tempore. Is plurimum orauit me, ut eum apud te purgarẽ quod non rescribit literis tuis. Ex quo conijcio eum mox ad te scripturum. Literas ad te ut mitterẽ, nec causa erat, nec occasio. Latine em̄ magna ex parte non scriptæ sunt: & uerebar ne interciderent, cum in urbe non esses. Vale, quoniam sonitu tintinabulorum ad sacra uocabar. In Marliano nostro, die festo diuo Michaëli. Verum heus tu caue posthac cū scripsero, ne tu omittas uxori me tuæ, & utriq; filia salutẽ à me dicere, etiã si oblitus fuero. Saluta Beraldum si quando te inuisset, & tuum, meumq; Brixium, quẽ tamen raro nunc te uisere autumo.

GVLIELMVS BVDAEVS IOANNI
NICARTO S.

NAm mihi hoc persuasi, tam occupatũ esse me non posse, ut tibi feriatũ esse, omniumq; horarum amicũ non necesse sit. Itaq; etsi literis necessarijs distentus eram, tamen cum tuas sub horam cœnæ nunc acceperim plenas humanitatis, officij mei esse duxi hoc q; epistolium scribere: quasi accessionẽ ei⁹ epistolę quam dudũ, id est nudius tertius accepisti. Præsertim cū tribus tuis epistolis, paucis diebus mihi redditis, paria facere nõ potuerim una eadẽq; mediocri epistola. Sed quæ tua est æquitas, facilẽ ipse mihi ueniã à te pmittere possum, si iustas tibi uices huius officij nõ repẽdo. Nosti em̄ q; mihi multis scribẽdũ sit, q; sim lectioni deditus. Deniq; operã à me cõdictã in alia re, nõ nesci⁹ es. Cui cū ipi accingi meditarer, iamq; tractare chartas, stilũq; exacuere cœpissẽm, fasciculus à te mihi lãrarũ reddit⁹ est, q; sesquihorã exemit: quãtã scilicet tẽporis intercapedinẽ in-